

Větrník

sobota

18. října 1997

Loučení, loučení...

Dovolte mi rozloučit se s vámi, účastníky národní přehlídky. Dnes je vás již příliš mnoho, abych tak mohla učinit se všemi osobně, využívám proto této možnosti. Vím, že mluveného slova máte za tento týden už přehršel, ale vydržte, jen co vám sdělím, že stejně není nic krásnějšího, než setkávání člověka s člověkem. Zvlášť pokud jsou naladěni na stejnou strunu a to my, divadelníci, jsme.

Divadlo je pro nás kusem vlastního já, které rádi předáváme dál. Je to velká tradice, která by ale bez publika, bez lidí, kteří jí věří, a tak chodí večer co večer zaplňovat divadlo, aby se jí i jistým způsobem přiblížili, nemohla být. Vážít si dobré tradice není směšné. Kdo si jí neváží, ten si nemůže vážít ani sám sebe!

Loučím se s letošním Krakonošovým podzimem i s vámi se všemi dobrými lidmi a přeji si ze srdce, abyste příští rok prožili ve spokojenosti, zdraví a divadelní činnosti. Pak se tu do roka beze dne můžeme zase sejít.

Nashledanou 10. až 17. října 1998

Svatava Hejralová, předsedkyně přípravného výboru

Závěrečné slovo poroty

Jen velmi letmý pohled do historie Národní přehlídky, tehdy vesnických a zemědělských, nyní venkovských divadelních souborů naprosto zřetelně a důrazně označí, jako jeden z hlavních důvodů pro vznik a existenci této přehlídky, nutnost pomáhat souborům, které pracují v jiných podmínkách, než soubory městské. A četné projevy z těchto počátků zároveň velmi jasně mluví o tom, že tato pomoc znamená i potřebu mít soutěž, i vrcholnou národní přehlídku, která by sloužila ke zvyšování kvality těchto venkovských souborů. Podíváme-li se na XXVI.-II. národní přehlídku venkovských divadelních souborů ve Vysokém nad Jizerou v roce 1997, pak se možná nabídně otázka, zda tento důvod pro existenci této přehlídky ještě trvá v té míře a síle, v jaké se prosazoval před těmi téměř třiceti lety. Neboť z těch pěti souborů, které byli součástí oficiálního programu Krakonošova divadelního podzimu 1997 se dva prosadily se svými inscenacemi i v kokurenci nikoliv jen vesnických souborů. Jak DS Duha Polná s inscenací Kdo je tady slepice, tak Ořechevské divadlo z Ořechova u Brna s inscenací Mam'zelle Nitouche - ky, aneb Láska kvete v každém věku uspěli v Třebíči - to jest mezi soubory tradičního typu - a obě byly doporučeny na letošní Jiráskův Hronov. Ořechevské divadlo pak na této mezidruhově přehlídce nepochybně se svým představením mělo velký ohlas a ve zcela neoficiální soutěži o cenu zlatého Aloise, která probíhá jako anketa mezi divadelními odborníky, kteří jsou na Hronově, obsadilo druhé místo.

Lze říci, že se tak stalo naprosto oprávněně, neboť Ořechevské divadlo představuje dnes v českém amatérském divadle jedním ze zcela vyjimečných souborů o jehož kvalitě není pochyb, má svou osobitou poetiku a navíc se trvale pohybuje na poli zábavy. Ten poslední fakt je skutečně naprosto ojedinělým a o to více je třeba oceňovat tuto soustavnou činnost, která si posléze vydobyla uznání jak u diváků, tak i u divadelní veřejnosti. Zkrátka a dobře: Ořechevské divadlo reprezentuje dnes vrcholnou úroveň českého amatérského divadla a fakt, že navíc patří k venkovským souborům a může tedy reprezentovat i soubory venkovské, mluví jasnou řečí o tom, kam až se právě venkovské divadlo dostalo.

DS Duha z Polné nepochybně se svou inscenací Kdo je tady slepice znovu tady potvrdil, že je soubor, který má dostatek divadelní invence a dovede ji použít k tomu, aby pokaždé tvořivě realizoval na jevišti dramaturgické plány, které si předsevzal. Jeho letošní představení na Krakonošově divadelním podzimu uplatnilo ve znamenité kombinaci spojení epického a dramatického principu, nabídlo řadu výborně vyřešených situací, které už sami o sobě byly ne jenom zábavné, ale dokázaly v celku inscenace přinést i velmi potřebný a velmi cenný optimistický pohled na konání a usilování docela obyčejných lidí. V souvislostech českého amatérského divadla, jak se to konec konců potvrdilo i na Třebíči, je to inscenace nadprůměrná a znovu lze opakovat jenom to, co bylo řečeno o souboru ořechevském: Amatérské divadlo českého venkova se tu nejenom rovnocenně zařadilo do celku českého amatérského divadla, ale spolutvoří tvořivým způsobem podobu tohoto celku.

Třetí inscenace soutěžního programu DK Krupka se svou inscenací Námluvy s medvědem, což je jevištní realizace dvou aktovek A.P. Čechova, je nepochybně rovněž záležitostí, která si nikterak nezadá s dobrými amatérskými inscenacemi jakéhokoliv druhu a jakéhokoliv typu. Přesná, promyšlená a soustředěná režijní práce s herci vybudovala velmi inspirující půdorys pro kresbu a rozvíjení charakterů stejně jako pro rozvíjení situací. Je to půdorys realistický a komediálnost této inscenace vyrůstá z toho, že jednání lidí se ze zcela důvěryhodně a logicky předvedených životních motivů stává náhle překvapivé, neočekávané, paradoxní a absurdní. Tituly Medvěd a Námluvy jsou velmi oblíbené v amatérském divadle a mohli jsme je vidět poměrně často na jevišti. DK Krupka by se mezi těmito inscenacemi s inscenací

svou neztratil a dokonce se asi dá říci, že ona realistická metoda, která tu byla zvolena, může být dalším příspěvkem pro inscenační tradici těchto Čechovových typů v současném, amatérském divadle.

DS MĚKS Horšovský Týn zůstal i letos věren své tradici a přijel do Vysokého s komedií. Provedl jenom posun v žánru - místo komedie konverzační inscenoval komedii situační, která přesahuje až do frašky. Kaviár nebo čocka italských autorů Scamiccioho a Tarabusiho dala herecům z Horšovského Týna šanci, aby prokázali, že skutečně už velmi dobře jsou schopni budovat dialog jako rychlé, dynamické verbální jednání a že dovedou velmi dobře prodat slovní vtíp. Bohužel, se jim stalo to, co se stává dost často při incenaci situačních komedií či frašek. Nebyly vytvořeny s dostatečnou nadsázkou, nebyly dostatečně rozvinuty všechny motivy, které vyjevují nepatřičnost jednotlivých činů různých postav a nebyly dovedeny zvláště v místech jdoucích do podob frašky k ostré až paradoxní pointě. Řekl-li jsem ovšem, že se toto stává dost často, chtěl jsem tím zároveň naznačit, že soubor z Horšovského Týna se nepochybně díky své dlouholeté práci v oblasti komedie dostal na úroveň, která z jistého hlediska snese srovnání se standardní produkcí tohoto žánru v českém amatérském divadle.

Byl tu ovšem soubor, jehož inscenace nesla četné rysy souboru začínajícího, či přinejmenším souboru, který teprve získává větší divadelní zkušenosti. Jde o DS J.K.Tyla z Josefova Dolu. Jeho inscenace nesla opravdu četné stopy různých prohrěšků proti základním divadelním principům od tvorby postav začínáje a tvorbou situací konče. Ale: soubor z Josefova Dolu přijel s inscenací pohádky a víme velmi dobře, že oblast tvorby pro děti v amatérském divadle je jednou z nejsložitějších oblastí v níž se právě tyto prohrěšky vrší a kumulují. Začíná to už složitostmi s kvalitou textu, koneckonců Zlatá královna Magdy Mikešové to jenom potvrdila a končí to pak větší či menší schopností a někdy i neschopností souboru nedostatky textu překonat a odrazit se od nich k dobrému provedení na jevišti. Takže - četné problémy inscenace Zlaté královny jsou zřejmě i obecnými problémy českého venkovského divadla pro děti. To co spadá na vrub divadla venkovského je možné dokonce považovat za jakýsi klad. Neboť se tu podařilo přivést na jeviště řadu mladých tváří a vlastně je takto včlenit do divadelní práce. A to je samozřejmě záležitost pozitivní, která by mohla vyvolat i naděje, že amatérské divadlo na venkově si postupně najde cestu k mladým lidem a přes všechny nedostatky, které jejich nezkušenost samozřejmě způsobí, tu opět vyroste zájem pro amatérské divadlo.

Neboť začali-li jsme historií, pak jí opět můžeme skončit. V těch důvodech pro vznik a existenci pro přehlídku venkovských souborů se také velmi často ozýval argument, že jsou to soubory, které skutečně tvoří podhoubí amatérského divadla. Jestliže dnes na jedné straně můžeme říci, že venkovské soubory vstoupily naplno do kontextu celého českého amatérského divadla, dávají mu své podněty a spoluplořují jeho tvář, pak na druhé straně otázka nezkušených a nebo nedostatečně poučených venkovských souborů tvořících toto podhoubí tu asi stále zůstává otevřena. Rozpětí osmadvacáté národní přehlídky venkovských divadelních souborů ve Vysokém nad Jizerou v roce 1997 se zdá potvzovat tuto skutečnost.

Prof. Dr. Jiří Cisař, předseda poroty

Na návrh odborné poroty Krakonošova divadelního podzimu, národní přehlídky venkovských divadelních souborů 1997, jsou udělena tato uznání:

Václavu Šafaříkovi	za roli Papagata ve hře Kaviár nebo čočka
Vlastě Langové	za roli Matyldy ve hře Kaviár nebo čočka
Evě Langové	za mladý herecký výkon v roli Fiorelly ve hře Kaviár nebo čočka
Radoslavě Hadačové	za roli Denisy matky v operetě Mam'zelle Nitouche-ky aneb Láska kvete v každém věku
Miroslavu Urbanovi	za roli Majora v operetě Mam'zelle Nitouche-ky aneb Láska kvete v každém věku

Na návrh odborné poroty Krakonošova divadelního podzimu, národní přehlídky venkovských divadelních souborů 1997, jsou uděleny tyto ceny:

Jitce Smejkalové	za roli Betty ve hře Kdo je tady slepice?
Ireně Olšákové	za roli Popovové ve hře Medvěd
Václavu Vašákovi	za roli Lomova ve hře Námluvy
Terce Klačkové	za roli Fortýřky v operetě Mam'zelle Nitouche-ky aneb Láska kvete v každém věku
Marii Vaňkové	za kostýmy k inscenaci Kdo je tady slepice?
Janě Urbanové	za režii inscenace Námluvy s Medvědem
Petru Vaňkovi	za režii inscenace Kdo je tady slepice? a roli Boba v této hře
Divadelnímu souboru Duha Polná	za inscenaci hry Kdo je tady slepice?
Ořechovskému divadlu	za inscenaci operety Mam'zelle Nitouche-ky aneb Láska kvete v každém věku

Na návrh odborné poroty 28.ročníku KDP Vysoké nad Jizerou 1997 bylo rozhodnuto o nominaci a doporučení inscenací do programu Jiráskova Hronova 1998, celostátní mezidruhové přehlídky amatérského divadla

doporučení

Divadelní soubor DK Krupka	s inscenací hry Námluvy s Medvědem
----------------------------	------------------------------------

nominace

Divadelní soubor Duha Polná	s inscenací hry Kdo je tady slepice?
-----------------------------	--------------------------------------

Na základě vyhodnocení ankety je udělena cena diváka

Ořechovskému divadlu	za inscenaci operety Mam'zelle Nitouche-ky aneb Láska kvete v každém věku
----------------------	---

Větrník, zpravodaj 28. národní přehlídky vesnických divadelních souborů Krakonošův divadelní podzim. Vydává přípravný výbor NP VDS. Redakce Alexandr Gregar, Alenka Exnarová. Technické zpracování Ing. Josef Hejral, Pavlína Vaňková, fotografie Ivo Mičkal, Standa Šmíd, tisk MinoIta

Zdarma